

שנים אוהזין פרק ראשון בבא מציעא

ב.

עין משפט
נר מצוה

א א מ"י פ"ט מהלכות
טוען וטוען ה' ז סמג
עשין זה טוש"ע ח"מ ס'י
קלח סעיף א:
ב ב מ"י שם הלכה ח
טוש"ע שם סעיף ב:
ג ג מ"י שם הלכה ז
טוש"ע שם סעיף א:
ד ד מ"י פ"ז מהלכות
גזילה ואגדה ה' א
סמג עשין עד טוש"ע ח"מ
ס'י רמח"ל סעיף א:
ה ה מ"י פ"כ מהלכות
מכירה ה' ד ועשין
בהשגות ונמ"מ סמג עשין
פכ טוש"ע ח"מ ס'י רכב
סעיף א:

שנים אוהזין בטלית. אידי דאירי בהגזל בתרא (ב"ק דף קט). מחלוקת נקורה נגר ובעל הבית דקמני במעמד הרי אלו שלו ובכשיל הרי אלו של בעל הבית תני הכא נמי דיני חלוקות ואע"ג דבתרי מסכתא אין סדר למשנה"ל ואיכא מ"ד כולה נזיקין לאו חדא מסכתא הוא ה"מ לענין מחלוקות ואח"כ סתם לפי שרבי לא היה לומד כסדר אלא כמו שהיו חפצים התלמידים אכל כשחזרם על הסדר חזרם וזרין ככל מסכתא טעם למה נשנית אחר שלפניה כדדייק ברש"י מסכת שבוועות (דף ב:)

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שנים

בטוטה (דף ב:).

ויחלוקו. תימה דמאי שנה

מההיא דלרבה דלמור

כל דאלים גבר פרק חזקת הבתים

(ב"ב דף נד: וס) וי"ל דלוחזין שאני

דחשיב כאלו כל אחד יש לו זה בודאי

החזי דאין סקדי דמאי דתפיס האי

ידיה הוא וכן זמנה שלשי דמדמי

גגמרא לטלית חשיב ההוא שהנפקד

תופס בחזקת שניהם כאלו הם עצמם

מוחזקים זו לכך משני דהתם ודאי

דמד מינייהו הוא ואין החלוקה יכולה

להיות אחת ולכן יהא מונח אצל

טלית דאיכא למימר דתרווייהו הוא

יחלוקו וכן שנים אדוקים נשטר

דמדמי לקמן (דף י:.) למתני משום

דשניהם אדוקים זו דהחלוקה יכולה

להיות אחת דאפשר שפרע לו החזי

וזמנה אין דרך שיקנה לו החזי אחרי

שהוא ביד חבירו אצל בלרבה אע"ג

דאפשר שהיא של שניהם כיון דאין

מוחזקים זו היא דינא כל דאלים גבר

ולסומכוס אע"ג דאין מוחזקים זו ואין

החלוקה יכולה להיות אחת היכא

דאיכא דררא דממונא פירוש שבלא

טענותיהם יש ספק לבית דין יחלוקו:

וזה נושא רביעי. וא"ת יהא נאמן

דחזיו שלו מיגו דאי בעי אמר

כולה שלי כדלמרי' בגמ' (לקמן דף ט.)

האי מיגו גופיה לפטרו משבועה אי

לא משום דאיערומי קמערס ומפרש

ריב"ס דמיגו להוציא לא אמרי' דבחזיו

השני מוחזק זה כמו זה וההיא דחזקת

הבתים (ב"ב דף נד: וס) דדחזין ולחיש

ליה לרבה אין שטרלא ויפא הוא

ומיגו שטרלא מעליא הוא לי בדי

ואצד והימניה רבה להוציא במיגו דאי

בעי אמר שטרלא מעליא הוא ה"ס

היינו טעמא משום דאפי' הוא שמיך

רק שלא היה מודה שהוא מזויף היה

נאמן כי החתימה היתה נכרת לעומדים

סס ורב יוסף א"ת ליה דאפילו מיגו

לא הוא כיון שטענה ראשונה שהוא

טוען נאמן דהוא שטרלא הוא שטרלא

לומר מיגו אלא היכא שטענמו

ראשונה היא אחת מיגו שיהי טוען

דחזיו חזיה והאומר חזיה שלי ספק

אס לי זה כלום כדלמרינן בפרק החולין

(יבמות דף נח.) ספק ויבס שבאו לחלוק

נזכקי ספק אמר אלא בר מתנא אלא וא"ת

לי פלגא ויבס אמר את צר דדידי וליה לך

ולא מידי הוא ליה יבס ודאי וספק ספק ואין

ספק מוציא מידי ודאי וי"ל דהתם יבס שהוא

בנו של ספק הוא ודאי יורשו ולא יוציא

הספק מספק ממנו אלא הכא אין ספקא

מה שהוא ודאי נחזיו שיעול לו לחזיו השני:

בראיה בעלמא קנה. אע"ג דקמני' בגמ' (לקמן דף ט:)

ראה את המציאה ואמר לחבירו תנה לי

דלא קנה בראיה וכן ראה את המציאה

ונפל עליה (לקמן דף י.) קמני נמי דלא

קני מני למדחי כיון דלמור תנה לי או

שנפל עליה גלי דעתיה דלא ניחא ליה

למקני עד שיגיע לידו: דבראיה בעלמא לא קני.

והא דלמרי' בפרק הבית והעלייה (לקמן דף קח.)

הבטו בהפקר קני היינו שעשה מעשה

כל דהו כגון שגדר גדר קטן: והא

זה וזה קתני. איכא דוכתי דפרין כי האי

גונא ואיכא דוכתי דלא פריך: [עי' מוס' נכרות דף לא: ד"ה איכ:]

שנים אוהזין נעלים. דוקא אוהזין דשניהם מוחזקים זה ואין לזה כח זה יותר מזה שאילו היתה ביד אחד לצדו היו אדך המוציא מחבירו ועליו להביא ראיה בעדים שהיא שלו ואינו נאמן זה לטול בשבועה: זה אומר כולה שלי. בגמרא מפרש למאי מנא תרתי: זה ישבע. מפרש בגמרא (דף ג:) שבועה זו למה: שאין לו זה פחוס מחזיה. בגמרא (דף ה:) מפ' אמאי תקון כי האי ליטנא בך שבועה: וזה אומר חזיה שלי. מודה הוא שהחזי של חבירו ואין דנין אלא על חזיה הלכך זה האומר כולה שלי ישבע כו' כמשפט הראשון מה שהן דנין עליו נשבעין שניהם שאין לכל אחד זו פחות מחזיו וטול כל אחד חזיו: כיו שנים רוכבין כו'. לאשמועינן

אחא (ה) דרכוב ומנהיג שניהם שוין

לקנות בהמה מן ההפקר: זמן שן

מודין. בגמרא (דף ט.) מפרש

[דבחהין] אשמועינן דהמנהיג מציאה

לחבירו קנה חבירו: גמ' ראיה.

קודם (ה) שהגבהת אותה: נראה

קני. מדקמני יחלוקו: סנה כולה שלי.

בחזקה המורה שהגבהתי מחילה ואתה

תפסק ממדי משוכתי זה: והאמר

רבנאי. בצנא קמא בהגזל ומאכילי:

ומללס דאסא לידיה משמע. ואפי'

הכי אחיך (ה) ולא עובד כוכבים ולא

תימא כי מיעט רמנא עובד כוכבים

היכא דלא אחאי לידיה דירשאל

לא מייחייב למטרענה עלה ולא הדורה

אכל אחא לידיה מייחייב להחזירה

לדבירתו אסורה: סנה ליטנא דעלמא

נקט. אי לא הדר תנא כולה שלי

הוא אמנא מאי מללסיה דקמני תנא

לשון בני אדם אחו זמנאנו ולא

לשון המקרא והרבה בני אדם קורין

לה מציאה משעת ראה: נעלמא

דקמני מללסיה. צ"מ ששינו שהמונא

מציאה קנאה הוא אמנא דמציאה

קני לה משעת ראה דלא אשמועינן

שום תנא דלא קני לה אלא בהגבהה

להכי אשמועינן הכא ממשנה ימירה:

והא זה וזה קפני. גבי מללסיה תנא

זה אומר ובני כולה שלי קמני זה אומר

ואי חדא הוא הכי אצעי ליה למתני

זה אומר מללסיה וכולה שלי: נמקא

וממכר. קנימיה מיד פלוני ודוקא מקח

וממכר הוא דלמרינן יחלוקו

בשבועה דאיכא למימר שניהם קנאוה

ולשניהם נתרצה המוכר אצל זה אומר

אני ארגמיה וזה אומר אני ארגמיה

לא יחלוקו דודאי מד מינייהו רמאי הוא

ותהא מונחא עד שיבא אליהו:

דמורה

רב שימי בר אשי ואמרי לה (ב"ב

דף כד:) רישא במציאה יוסיפא במקח

וממכר וצריכא

ראשונה היא אחת מיגו שיהי טוען

דחזיו חזיה והאומר חזיה שלי ספק

אס לי זה כלום כדלמרינן בפרק החולין

(יבמות דף נח.) ספק ויבס שבאו לחלוק

נזכקי ספק אמר אלא בר מתנא אלא וא"ת

לי פלגא ויבס אמר את צר דדידי וליה לך

ולא מידי הוא ליה יבס ודאי וספק ספק ואין

ספק מוציא מידי ודאי וי"ל דהתם יבס שהוא

בנו של ספק הוא ודאי יורשו ולא יוציא

הספק מספק ממנו אלא הכא אין ספקא

מה שהוא ודאי נחזיו שיעול לו לחזיו השני:

בראיה בעלמא קנה. אע"ג דקמני' בגמ' (לקמן דף ט:)

ראה את המציאה ואמר לחבירו תנה לי

דלא קנה בראיה וכן ראה את המציאה

ונפל עליה (לקמן דף י.) קמני נמי דלא

קני מני למדחי כיון דלמור תנה לי או

שנפל עליה גלי דעתיה דלא ניחא ליה

למקני עד שיגיע לידו: דבראיה בעלמא לא קני.

והא דלמרי' בפרק הבית והעלייה (לקמן דף קח.)

הבטו בהפקר קני היינו שעשה מעשה

כל דהו כגון שגדר גדר קטן: והא

זה וזה קתני. איכא דוכתי דפרין כי האי

גונא ואיכא דוכתי דלא פריך: [עי' מוס' נכרות דף לא: ד"ה איכ:]

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ

ד"ה איכ